tale

Timeless tales, Boundless Imagination

มูมินกับน้ำท่วมใหญ่

The Moomins and the Great Flood

ตูเว ยานซอน

เขียนและวาดภาพประกอบ

ธารพายุ

แปล

นี่เป็นตอนจบแบบมีความสุขที่สุดครั้งแรกของฉันเลย!

– ตูเว ยานซอน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ลองคิดดูสิว่าคุณแม่มูมินและมูมินโทรลจะเศร้าเพียงใดเมื่อไม่มีบ้านใต้แสงแดดอันแสนอบอุ่น

และไม่มีทางรู้เลยว่า ความคิดถึงของพวกเขาจะส่งไปถึงคุณพ่อมูมินผู้หายตัวไปหรือไม่...

ใน*มูมินกับน้ำท่วมใหญ่* คุณแม่มูมินและมูมินโทรลต้องออกเดินทางเพื่อตามหาบ้านใต้แสงแดด โดยมีฉากหลังที่อวลไปด้วยมวลความเศร้าพร้อมเสี้ยวของความหวังที่จะได้พบคุณพ่อมูมินอีกครั้ง ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ยังมีเจ้าสัตว์น้อยแสนซนเป็นเพื่อนร่วมทางที่จะช่วยเติมสีสันให้บรรยากาศทึมเทานี้ไม่น่าเศร้าหมองเกินไปนัก

แม้น้ำท่วมใหญ่จะพัดพาความรู้สึกหมองหม่นมาสู่คุณแม่มูมินและมูมินโทรล แต่หลังจากการฝ่าฟันภยันตรายด้วยกันมา เส้นทางการผจญภัยที่คาดเดาไม่ได้นี้ก็อาจพาพวกเขามาบรรจบกับสิ่งที่กำลังตามหาอยู่ก็ได้...

tale

ในฤดูหนาวแห่งสงคราม ปี 1939 งานของฉันหยุดชะงักลง รู้สึกว่าการพยายามวาดภาพขึ้นมานั้นไร้ความหมายอย่างสิ้นเชิง

บางทีมันอาจเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ว่า ทำไมจู่ ๆ ฉันถึงรู้สึกอยากเขียนอะไรสักอย่างที่เริ่มต้นด้วยคำว่า "กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว"

สิ่งที่ตามมาจึงต้องเป็นเทพนิยาย – อย่างเลี่ยงไม่ได้ – แต่ฉันแก้ตัวด้วยการไม่เขียนถึงเจ้าชาย เจ้าหญิง และเด็กตัวเล็ก ๆ แล้วเลือกตัวละครขี้โมโหที่ฉันมักใช้เป็นเอกลักษณ์ในงานการ์ตูนแทน โดยเรียกเขาว่ามูมินโทรล

เรื่องที่เขียนไว้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ ถูกลืมเลือนไปจนกระทั่งปี 1945 เมื่อเพื่อนคนหนึ่งทักขึ้นมาว่า เรื่องนี้กลายเป็นหนังสือเด็กได้ แค่เขียนให้จบและวาดภาพประกอบเสีย บางทีอาจมีคนสนใจก็ได้

ฉันคิดไว้ว่าชื่อเรื่องจะต้องเกี่ยวกับมูมินโทรลและการตามหาพ่อของเขา – ในทำนองเดียวกับการตามหากัปตันแกรนด์[1] – แต่สำนักพิมพ์อยากให้ผู้อ่านเข้าใจง่ายขึ้น โดยตั้งชื่อว่า*โทรลน้อย ๆ กับน้ำท่วมใหญ่*

---

[1] จากเรื่อง *In Search of the Castaways* ของฌูล แวร์น

เรื่องนี้ได้รับอิทธิพลจากหนังสือที่ฉันเคยอ่านและรักในวัยเด็กมากทีเดียว ฌูล แวร์น[2] นิด ๆ กอลโลดี (เด็กหญิงที่มีผมสีฟ้า)[3] หน่อย ๆ อะไรทำนองนี้ ก็ทำไมจะไม่ได้ล่ะ

เอาเป็นว่า นี่เป็นตอนจบแบบมีความสุขที่สุดครั้งแรกของฉันเลย!

Tove Jansson

---

[2] Jules Verne (ค.ศ. 1828 - 1905) นักเขียนชาวฝรั่งเศส ผู้เขียนหนังสือชุด *The Voyages Extraordinaires*

[3] Carlo Collodi (ค.ศ. 1826 - 1890) นักเขียนชาวอิตาลี ผู้เขียนเรื่อง *พินอคคิโอ* โดยเด็กผู้หญิงที่มีผมสีฟ้าเป็นหนึ่งในตัวละครของเรื่อง

Tove

เป็นเวลาบ่ายแก่แล้วแน่ ๆ ของวันหนึ่งในช่วงปลายเดือนสิงหาคม เมื่อมูมินโทรลกับแม่ของเขามาถึงส่วนที่ลึกที่สุดของป่าใหญ่ บรรยากาศเงียบสนิทและพื้นที่ระหว่างต้นไม้ก็ทึบทึมเหลือเกิน จนดูราวกับย่ำสนธยาแล้ว มวลดอกไม้ขนาดยักษ์ผลิบาน เรืองแสงประหลาดเหมือนโคมริบหรี่อยู่ที่โน่นบ้างที่นี่บ้าง และท่ามกลางเงามืดไกลสุดสายตาก็มีจุดเล็กจิ๋วสีเขียวเย็นเยียบเคลื่อนไหวอยู่

“หนอนเรืองแสงนี่นา” คุณแม่มูมินพูด แต่ไม่มีเวลาหยุดดูอย่างใกล้ชิดกว่านี้ พวกเขากำลังออกมาตามหาพื้นที่อุ่นสบายเอาไว้สร้างบ้านและคลานเข้าไปพักพิงยามฤดูหนาวมาเยือน เหล่ามูมินทนความหนาวไม่ได้เลย ดังนั้นอย่างช้าที่สุดบ้านจะต้องพร้อมก่อนเดือนตุลาคม

พวกเขาจึงออกเดินทางต่อ ไกลออกไปเรื่อย ๆ ในความเงียบงันและความมืดมิด มูมินโทรลเริ่มร้อนใจขึ้นทีละน้อย เขากระซิบถาม

คุณแม่มูมินว่า แม่คิดว่ามีสัตว์อันตรายอยู่ในนั้นไหม “แม่ว่าไม่นะ” เธอตอบ “ถึงแม้ว่าเราควรเดินให้เร็วกว่านี้อีกสักนิด แต่แม่หวังว่าเราจะตัวเล็กมากพอจนไม่เป็นที่สังเกตถ้ามีตัวอันตรายใด ๆ ผ่านมา”

ทันใดนั้นมูมินโทรลก็จับแขนแม่เอาไว้แน่น “นั่น!” เขาพูดตกใจจนหางชี้เด่ มีดวงตาคู่หนึ่งกำลังจ้องมองพวกเขาจากเงามืดหลังต้นไม้

ทีแรกคุณแม่มูมินตกใจเช่นกัน แต่แล้วเธอก็พูดปลอบว่า

“จริง ๆ แล้วมันเป็นสิ่งมีชีวิตที่ตัวเล็กมาก ๆ เดี๋ยวนะ แม่จะลองส่องไฟเสียหน่อย อะไร ๆ ก็ดูน่ากลัวกว่าที่เคยในความมืดน่ะ”

จากนั้นเธอจึงเด็ดดอกไม้เรืองแสงดอกใหญ่มาส่องไปที่เงามืด แล้วพวกเขาก็เห็นสัตว์เล็กจิ๋วตัวหนึ่งนั่งอยู่ตรงนั้นจริง ๆ ดูเป็นมิตรและหวาดกลัวเล็กน้อย “นั่นไงล่ะ” คุณแม่มูมินพูด

“พวกนายคือตัวอะไรเหรอ” เจ้าสัตว์น้อยถาม

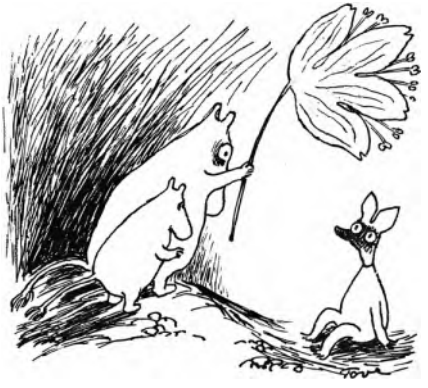
“ฉันคือมูมินโทรล” มูมินโทรลตอบเมื่อตั้งหลักได้และกลับมากล้าหาญอีกครั้ง “ส่วนนี่แม่ของฉัน หวังว่าเราคงไม่ได้รบกวนนายนะ” (เห็นได้ชัดว่าแม่สอนให้เขามีมารยาท)

“ไม่เลย” เจ้าสัตว์น้อยตอบ “ฉันนั่งเศร้าหน่อย ๆ อยู่ตรงนี้และอยากมีเพื่อน พวกนายรีบอยู่หรือเปล่า”

“จ้ะ” คุณแม่มูมินตอบ “คือว่า เรากำลังมองหาที่สว่าง ๆ และน่าอยู่เพื่อสร้างบ้าน บางทีเธออาจจะอยากไปกับเราด้วยไหมนะ”

“ไปสิ!” เจ้าสัตว์น้อยพูดพลางกระโดดออกมาหาพวกเขา “ผมหลงทางมา และคิดว่าคงจะไม่ได้เห็นดวงตะวันอีกแล้ว!”

ดังนั้นพวกเขาทั้งสามจึงเดินทางต่อ พร้อมกับเอาดอกทิวลิปดอกใหญ่ไปด้วยเพื่อส่องทาง แต่รอบ ๆ ตัวกลับยิ่งมืดลงเรื่อย ๆ มวลดอกไม้เรืองแสงสลัวรางลงใต้หมู่ไม้ และในที่สุดก็ดับไป ตรงหน้าพวกเขามีผืนน้ำสีดำส่องประกาย อากาศก็หนาหนักและหนาวเหน็บ

“บรื๋ย น่ากลัวจัง” เจ้าสัตว์น้อยพูด “นั่นหนองน้ำ ผมไม่กล้าไปหรอก”

“ทำไมล่ะ” คุณแม่มูมินถาม

“เพราะนั่นคือที่ที่เจ้างูยักษ์อาศัยอยู่” เจ้าสัตว์น้อยตอบเสียงแผ่วพลางกวาดตามองไปรอบตัวทุกทิศทุกทาง

“เฮอะ!” มูมินโทรลพ่นลมหายใจ ต้องการแสดงว่าตนกล้าหาญ “เราตัวเล็กเสียจนไม่มีใครสังเกตเห็นหรอก ถ้าไม่กล้าข้ามไป แล้วเราจะพบแสงแดดได้ยังไง มาด้วยกันเถอะน่า”

“ไปหน่อยก็ได้” เจ้าสัตว์น้อยพูด “แต่ระวังล่ะ ถ้าเกิดมีอะไรผิดพลาด ต้องโทษพวกนายนะ!”

ดังนั้นพวกเขาจึงสาวเท้าให้เงียบเท่าที่จะทำได้จากหญ้ากอหนึ่งไปอีกกอ โคลนสีดำผุดเป็นฟองและส่งเสียงกระซิบกระซาบอยู่รอบๆ แต่ตราบใดที่ตะเกียงทิวลิปยังสว่าง พวกเขาก็ยังสงบ พอถึงจุดหนึ่งมูมินโทรลลื่นและเกือบหล่นลงไป แต่แม่ของเขาคว้าตัวไว้ได้ทันในวินาทีสุดท้าย

“เราต้องนั่งเรือไป” เธอเอ่ย “ตอนนี้เท้าลูกเปียก ต้องเป็นหวัดแน่” คุณแม่มูมินจึงหยิบถุงเท้าแห้งคู่หนึ่งจากกระเป๋าถืออกมาให้

ก่อนจะยกตัวเขากับเจ้าสัตว์น้อยไปวางบนใบบัวกลมใหญ่ ทั้งสามจุ่มหางลงไปในน้ำแทนพายและมุ่งตรงออกไปสู่หนองน้ำ พวกเขามองเห็นสิ่งมีชีวิตตะคุ่ม ๆ ข้างใต้ว่ายแวบไปแวบมาอยู่ระหว่างรากไม้ มีทั้งเสียงกระเซ็นของน้ำและเสียงดำน้ำ หมอกเคลื่อนตัวเข้ามาปกคลุมพวกเขา แล้วทันใดนั้นเอง เจ้าสัตว์น้อยก็พูดขึ้นว่า “ฉันอยากกลับบ้านแล้วละ!”

“อย่ากลัวไปเลย เจ้าสัตว์น้อย” มูมินโทรลพูดเสียงสั่น “เรามาร้องอะไรที่ฟังดูร่าเริงและ...”

ชั่วขณะนั้นเองดอกทิวลิปก็ดับแสงลงจนมืดติ๊ดตื๋อ พวกเขาได้ยินเสียงขู่ฟ่อจากความมืด และรู้สึกว่าใบบัวกระเพื่อมขึ้นลง “เร็วเข้า เร็วเข้า!” คุณแม่มูมินร้อง “เจ้างูยักษ์กำลังมา!”

ทั้งสามจึงยิ่งจุ่มหางลึกลงไป และพายสุดกำลังจนน้ำทะลักเข้าหัวเรือ พวกเขาเห็นเจ้างูว่ายตามหลังมาแล้ว มันดูชั่วร้าย และมีดวงตาสีเหลืองอำมหิต

